

Tribuna

Orgull de ràdio pública

SAÛL GORDILLO

Director de Catalunya Ràdio

Una graella totalment renovada, l'aposta per les sinergies entre les pròpies emissores, l'impuls als continguts digitals per viralitzar els àudios emesos i per afavorir un consum radiofònic alternatiu al convencional en franges horàries i formats, i l'ambició per recuperar el lideratge de la ràdio pública han marcat el primer any de la nova direcció de Catalunya Ràdio. Un any amb la idea de moviment i canvi, de transformació perquè la proposta ajudi a recuperar audiència i a guanyar-ne entre els nous públics. La ràdio és el mitjà que millor s'adapta a la revolució tecnològica i als canvis d'hàbits de consum comunicatiu, demostrant una gran vitalitat a cada nou estudi o enquesta d'audiència. I la ràdio en català és una història d'èxit perquè augmenta l'audiència any rere any i es consolida la normalització lingüística que encara no ha arribat a altres àmbits com la televisió i la premsa. En aquest context, el repte per innovar i posar en valor els recursos de què disposa l'emissora pública ha estat una premissa al llarg del 2016.

La nova direcció de Catalunya Ràdio ha volgut posar en valor les marques individuals de la casa i, alhora, oferir un missatge

d'equip i projecte que trascendeixi l'àmbit d'acció de cada programa individualment. Hem detectat, al llarg d'aquest primer any, les ganes de canvi i la bona acollida dels oients d'aquesta nova etapa en què hem volgut recuperar la il·lusió dels treballadors i posar en el centre de gravetat la importància dels bons continguts. Rebem felicitacions per 'la bona feina feta' com si aquesta hagués culminat o reeixit abans d'hora, i les gestionem com un estímul a la perseverança sent conscients que en ràdio els comportaments són lents i demanen temps i paciència. Ha estat, per tant, un any molt intens perquè no hem parat ni un sol dia i també perquè ens hem enfrontat a enormes dificultats. A ningú no se li escapa que intentar trencar inèrcies o tendències d'una dècada no es fa d'avui per demà, i menys encara quan els pressupostos són els que són i el sector de la comunicació està com està.

Modestament, ens fa la impressió que hem aconseguit fixar la idea que l'estima de l'audiència per Catalunya Ràdio reforça la convicció que l'emissora forma part del patrimoni social, cultural i comunicatiu del país, fins i tot emocional. L'èxit de la ràdio en català no s'entendria, de cap manera, sense el paper rellevant de Catalunya Ràdio, sense que dir això suposi ni un oblit a la primera ràdio en català (Ràdio 4) ni una pugna mal entesa respecte a la primera en audiència

actualment (RAC1). Durant aquest any ens ha tocat fer algun comiat per jubilació o prejubilació, però amb la nova graella també hem pogut fer incorporacions com les de Roger de Gràcia, Jordi Costa, Sònia Gelmà o Mariola Dinarès. Professionals joves que s'incorporen a un projecte en moviment compromès amb el rigor, però també amb el vigor, que fa apostes i innova sense afectar pilars fonamentals com la informació i el servei públic. I quan parlem de servei públic ens referim a continguts també culturals, perquè entenem que la millor manera de contribuir a la popularització i a

Catalunya Ràdio forma part del patrimoni social, cultural i comunicatiu del país, fins i tot emocional

la màxima difusió de la cultura és incorporant-la transversalment a les graelles de les nostres emissores.

A part d'ànims i felicitacions, durant aquest primer any també hem copsat entre els oients i professionals del sector una gran complicitat amb el que Catalunya Ràdio representa com a emissora pública. La idea de ràdio pública, de ràdio de tothom, és molt potent. I això que en el context actual tampoc no és fàcil escapar-se de les crítiques polítiques, si és que en alguna etapa això ha estat fàcil. Les hem rebut i gestionat també com un estímul i una exigència interna per aprofundir en el rigor i vetllar, encara més, per la pluralitat i pel compliment dels mandats que com a emissores públiques tenim assumits des de fa més de tres dècades. En aquest sentit, és important recordar que som quatre emissores i que els mandats

i el servei públic el concebem en conjunt, de manera sovint indisociable. Informació, servei, cultura, esports, entreteniment, innovació, paritat a les tertúlies i la graella, pluralitat ideològica, generacional, d'accentos i procedències...

La contribució de la ràdio pública al país queda fora de dubte, i durant aquest any hem intentat posar les bases perquè en el futur segueixi sent així atesa la complexitat dels temps que ens han tocat viure i les exigències que se'ns plantegen. Innovació, moviment, il·lusió, canvi, feina, compromís i... orgull. Hem intentat posar en valor tot allò que fan els professionals i la casa en conjunt per reivindicar, sense complexos, el paper de Catalunya Ràdio. També per apuntalar un sentiment íntim, potser individual a cadascun dels professionals, d'orgull de pertànyer a un projecte com el que tenim l'honor d'encapçalar des de fa un any. Orgull per la feina feta i per la que tenim al davant, però sobretot orgull de la ràdio pública que mai no falla. Som allà on passen coses i la nostra presència té, enmig d'un cert caos i soroll que caracteritza el sector per la irrupció de les xarxes, un valor i un rigor associats a la credibilitat i a una bona manera de fer.

Hem posat les bases i esperem poder continuar treballant per recollir els fruits. Hem fet molta feina i tenim ganes de fer-ne més. Ja sabeu on som.

FINESTRA SOLIDÀRIA

Aquests dies d'hivern i de fred

TERESA GUINOVART

Responsable de Càritas parroquial la Canonja

Deu ser que les persones portem una llei d'humanitat escrita al cor i que va més enllà de qualsevol ordenament jurídic, ja que en aquest hivern, una mica més dur de l'habitual, ens estem ocupant i compadint molt dels refugiats, dels sense sostre i de totes aquelles altres persones mancades de recursos econòmics que també han d'afrontar el fred, tot i que, a diferència d'ells, nosaltres ho fem ben equipats amb botes i teixits tèrmics i amb la pro-

ximitat de calefaccions.

Personalment i també institucionalment ens movem, ens solidaritzem i portem a terme accions concretes i generoses. Els humans, si no ens hem pervertit, sabem que som vulnerables i que hem de tenir cura els uns dels altres. Potser l'únic signe de superioritat vertader que tenim és l'amor i la tendresa.

Però arribarà la primavera, i de la mateixa manera que el fred, també s'apaivagarà aquesta empatia amb l'altre, amb el més llunyà, i sorgirà aquesta por latent al diferent, al desconegut, a l'immigrant, aquesta por que ens paralitza, ens fa febles i que aixeca murs immensos en-

tre les persones. I és d'aquesta por paralitzant del que vull reflexionar avui, perquè crec que tots hi tenim molt a pensar i a fer. Perquè les persones, de vegades, tenim por dels altres i això ho trobo molt gruixut.

Lluís Llach en una de les seves cançons diu: «Enterrem la nit/ enterrem la por/ apartem els núvols/ que ens amaguen la claror». També diuen que no és prou valent qui no té por, sinó aquell qui decideix de vèncer-la. Una manera de poder guanyar el pols contra la por és coneixent molt millor l'altre, perquè així podrem experimentar que és molt semblant a nosaltres i això, a la llarga, desmunta la

por. Però quan és més difícil d'apropar-nos a l'altre, en el cas dels immigrants o dels refugiats, hauríem de posar sempre al davant la perso-

na i no els prejudicis que tenim, sense saber ben bé el perquè. No tinguem por de la persona, no desconfiem si no tenim motiu concret i potent, no ens posem a la defensiva, no passem a l'enfrontament. Necessitem gent d'esperit lliure i cor valent, que dediqui temps i energies a fer gestos de solidaritat, potser petits i senzills, a vegades més grans. Perquè una gran quantitat de gestos petits po-

Necessitem gent d'esperit lliure i cor valent, que dediqui temps a fer gestos de solidaritat

den canviar mentalitats i vides. Des de les Càritas parroquials intentem invertir en actituds i donem protagonisme als empobrits del nostre entorn,

perquè la nostra fita no passa per tenir por, sinó per restaurar dignitats.

Quin serà el dia en què tots puguem mirar l'altre als ulls i veure-hi simplement la dignitat de la persona? Mai no hem de perdre de vista aquesta utopia per tal de seguir avançant en aquesta direcció. Perquè si ens esforcem a desterrar la por, potser aconseguirem un món una mica més just i amorós.